

Nr. 11. — 1930.

Vintersportsrekvisitter

Skøjter. — Ski. — Kælke.

Lumber-Jackets — Sportsweaters,
mange Farver. nye Modeller.

Kompas. — Spisebestik. — Lejrudstyr.
Forlang Katalog.

Sportsmagasinet »Stadion« A/S Østerbrog. 79.
København Ø.

SKØJTER — SKI — KÆLKE
SPORTSMAGASINET F. I. B.
AMAGERTORV 25

ULDJYDEN
Alfred Mikkelsens Eftf.,
Kolding,
fører største Udvalg i
TRIKOTAGE.

Manufakturforretningen
HOLMBLADSGADE 13
Alt i Manufaktur, Lingeri og Trikotage.
Spec.: Strømper.
Stort Udvalg — Billige Priser.

Foto Magasinet,
Jernbanegade 8, Telf. 624,
Kolding.
Specialforretning for fotografiske Artikler.
Film fremkaldes og kopieres.

Andreas Kyster & Søn,
Skotøjsforretning.
— Eget Værksted. —
Adelgade 8. Telefon 430.
Kolding.

Spejderne handler bedst
hos
Bagermester Rosenlund,
Agtrup. Telf. Sdr. Bjært 94.

„Standard“ Mønsterforretning,
Horsens,
har altid sidste Nyheder.
Specielt
Hatte, Korsetter, Lampeskærme.

De sparer altid Penge
ved at gøre Deres Indkøb hos
S. HORSFELDT-JENSEN
Glas, Porcelæn, Køkkenudstyr
Telf. 1862. Axeltorvet 5 Telf. 1862.
KOLDING.

Carl Stotz,
Mode- og Manufakturforretning
Adelgade 4. Kolding. Telf. 124.
Specialitet:
Damekonfektion, Kjoler & Bluser.

Horsens.
Carl Corfitzen
Lædervarer — Glas — Porcelæn
Køkkenudstyr.
Horsens
Søndergade 23, liges. Raadhuset

K. K. Kjærby,
Konditori
Telefon 33. — Telefon 33.
Kippervig 5, Horsens.

**Spejder- og
Sportsartikler**
Hans P. Andersen,
Telf. 87. Horsens.

N. Back Sørensen
Guldsmed og Optiker
Ramsherred 22.
AABENRAA.

Café Thaysen,
Konditori.
— Aabenraa. —
Store Gade 22. Telefon 205.

Cykler købes bedst og billigst
i
Cykleforretningen,
H. Frey,
Nørreport 9, Aabenraa.

Peter Jessen,
Aabenraa.
Manufaktur — Konfektion
Udstyrsforretning.
Telf. 76.

B. Petersen,
Indehaver: Carl E. Petersen.
Hvide Vare-,
Mode- & Manufakturforretning,
Danmarksgade 14, Fredericia.
(Grundlagt 1857).

Pige-Strømper
og Undertøj
i stærke og solide Kvaliteter
hos **Orla Nielsen,**
Rbg. 28. Aalborg. Tlf. 4829.

PIGESPEJDERNE

UDGIVET AF DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

Redigeret af Fru J. M. WILLER, Lindealle 4, Horsens.

Nr. 11.

December 1930.

14. Aarg.

Om at følge med Tiden.

Nedenstaaende Artikel, som længe har foreligget i Kladder, skulde egentlig først være fremkommet her i Bladet i Foraaret og have dannet Indledning til en Række illustrerende Artikler af henholdsvis en Præst, en Arkitekt, en Forfatter, en Maler og en Musiker. Men da dette Nummer af »Pigespejderne« bliver det næstsidste, jeg redigerer, fremkommer Artiklen nu, selv om den paa den Maade kommer til at staa alene uden de paatænkte Understregninger. Den kommer, fordi jeg ønsker at udsende den som et »Ord med paa Vejen« til de Førere og Spejdere, for hvem min Pen har betydet noget.

Johanne Marie Willer.

Dette at følge med Tiden, er en Balancekunst — — maaske endda den fineste, der findes.

Thi den, der følger med sin Tid, vander ad den smalle Sti, der bugter sig frem mellem to forræderiske Sumpe. Den ene af dem vil jeg kalde: Ængstelsen for at give sig hen i sin egen Tids Ideer, og den anden: Modebegejstringen, ja Modegalskaben.

Det er med fuldt Overlæg, at jeg kalder disse to Begreber for forræderiske Sumpe. Var de endda tydeligt synlige Afsgrunde, der brat sænkede sig paa hver Side af den sunde Fornufts Sti, saa opdagede man jo saa nemt, naar man var kommet faretruende nær til en af dem. Men de er lumske, fordi man ikke bestemt kan se Grænsen mellem dem og Stien, og fordi man kan være naaet adskillige Skridt ud i en af dem, før man opdager, at man er sunket i. Ja, maaske synker man saa gradvis og umærkeligt, at man en skønne Dag sidder uhjælpelig fast derude i Moradset og aldrig — eller i hvert Fald kun gennem et langvarigt og alvorligt Arbejde — naar op paa Stien igen.

Men — siger alle I unge — naar Tidens Sti er saa vanskelig at vandre ad, hvorfor afmærker I ældre den saa ikke for os? Hvad gjorde I Jeres Erfaringer for, hvis det ikke var for at hjælpe os? Sidder I bare lunt og hytter Jert Skind, som I mener, I fik bjerget i Hus, og lader os selv om at finde Vejen?

Det er med fuld Ret, at I unge spørger saaledes.

Og det maa med Skam indrømmes, at

mange mange ældre netop sidder lunt og godt og egoistisk tror, at de hytter deres Skind, i Stedet for at de skulde prøve paa at hjælpe Ungdommen frem ad Tidens Sti.

Men Ungdom! Døm dem ikke, thi I skal vide, at naar de ældre bærer sig saadan ad, saa har de det værst selv, for ingen kan sætte sig til Hvile paa Tidens Sti. Enten maa man vandre vaagen og søgende frem ad den, eller man ender uhjælpelig i Moradset.

Og en Ting til skal I vide, at der er mange af de ældre, der hellere end gerne gav Ungdommen Raad og Vejledning, hvis de følte, at de evnede det, men de ved, at de har nok at gøre med at klare deres Vandring selv. Ja, endogsaa for de enkelte, der paa hver sit Omraade mener at have Klarsyn nok til at kunne dele dette med Ungdommen, er det svært at vise Vej, for Tidens Sti gaar undertiden mere end et Sted.

Men hvad skal vi da gøre? spørger I, naar ingen vil eller kan vise os Vej.

I skal simpelthen finde den selv?

Hvert eneste af Livets Spørgsmaal, som I støder paa, skal I tage Stilling til, og I skal finde det Syn paa Sagen, der hverken er præget af Angst for det nye, Tiden bragte frem i netop det Spørgsmaal, eller af ureflekteret Modehysteri i det samme Spørgsmaal.

Og I skal igennem mange Spørgsmaal.

I skal først og fremmest finde Klarhed i Jeres Gudsforhold, og dernæst paa Jeres Indstilling overfor andre Mennesker, overfor Jeres Arbejde og overfor Jeres Interesser baade i Naturen og i Samfundet (Politik og Samfundsbegreber, Gader og Huse, Hjem og Klæder, ja, Kunst i alle dens Former, Maleri og Billedkunst, Musik og Rytme, Digtekunst og Skuespilkunst). Jeg kunde nævne mange Spørgsmaal endnu, Spørgsmaal som I vil møde før eller senere i Livet og maa tage Stilling til. Og for hvert enkelt Spørgsmaal gælder det, at I maa finde det ægte Syn paa Sagen, det Syn, der skal findes, for at I kan holde Balancen paa Tidens Sti. Og for hvert eneste Spørgsmaal lurder de to Sumpe paa Jer: Angsten for at naa til en anden Mening, end den jeg fik tillært, da jeg var et umyndigt Barn, og Angsten for ikke at

være moderne nok. Svinger I ud til den Side, saa vil I hæmme Udviklingen hos jer selv, og dumper I i paa den anden, vil I køre fast i Forestillinger og Begreber, som I ikke kan tumle.

I synes det er svært, ja I er nærved paa Forhaand at give op overfor dette, der synes ugørligt.

Giv ikke op. Følg det Raad, jeg fik, da jeg var ung, som I er det nu. Det er et godt Raad. Jeg ved det af Erfaring.

»Vær vaagen«!

Brug alle Jeres spillevende Sanser og Evner; Jeres Syn paa alt det, der omgiver Jer. Stol ikke saa meget paa andres Afgørelser, men gør selv for hvert enkelt Spørgsmaal det Arbejde at se Sagen fra saa vidt mulig alle Sider og lad saa Jeres sunde Fornuft, Jeres gode Sans for Værdier give jer Afgørelsen og hold fast paa den. Bliv aldrig tankedovne, saa I ikke gider tænke et Spørgsmaal igennem. Vær stolt af at I som Mennesker har faaet Tankens og Aandens Gave, den der skal bruges til at finde Tidens Sti.

Ikke kan jeg jo her komme ind paa alle de Spørgsmaal, som jeg nævnede før — og der er mange flere endda — det eneste jeg kan gøre, er at give Jer et enkelt Eksempel. Og dertil vælger jeg endda et forholdsvis mindre Spørgsmaal, men til Genæld et, hvor gammeldags Overlevering, sund og ren Skønhedssans og moderne Sensationstrang er saare svær at skille ud fra hinanden.

Malerkunsten.

I griber jer til Hovedet paa en Malerisudstilling nu til Dags, i vild Forvirring. Men det er bare saalænge, I er tankeløse og overfladiske Betragtere, at I føler den Forvirring.

Opgiv straks det uoverkommelige, at tage Stilling til 600 Billeder. Gaa Salene igennem uden Kritik i Jeres Sind og se saa, om ikke f. Eks. ti Billeder fangede Jeres Interesse (selv om de ikke straks vandt Jeres Sympati). Lad det helst ikke blive ti Billeder af den samme Støbning. Giv saa hvert af de Billeder et Stykke Tid, hvor I — om jeg saa maa sige — lader jer selv synke hen i Billedets Stemning og tag saa til Slut Jeres Stilling til det, og se om I ikke paa engang finder, at der er

megen Sandhed, megen Skønhed og megen dyb Følelse gemt i Jeres Tids Malerkunst.

Og med Musikken ligesaadan. Lyt til de gode gamle Klassikere med Ærbødighed og Andagt, men kast ikke straks Vrag paa Tidens Form for Tonedigtning. Lyt til det I hører og bliv ved at lytte med ærlig Vilje, til I opdager de ægte Klange (de er ikke altid harmoniske), der taler til ens egen Sjæl.

Det var to Eksempler, korte og vel nok uklare, men, som jeg sagde i Forordet, ogsaa Eksempler, der efter Planen skulde have været behandlet af Fagmænd, saa var det blevet klarere og bedre.

Men I — Spejdere — Ungdom i Jeres egen Tid — tag I nu mine Ord her om Tidens vanskelige Sti op til Overvejelse, ogsaa kritisk Overvejelse om I vil, men under alle Omstændigheder: Overvejelse.

Lad dem ikke være læst uden et Spor i Jeres Sind.

Vær vaagne i al Jeres Færden saa I gennemfører Livets vanskeligste Balancekunst, den, at holde Jer paa Tidens Sti, den sunde Fornufts, Skønhedens, Kærlighedens og Sandhedens Sti mellem Reaktionens og Modens lumske Hængedynd.

Johanne Marie Willer.

Tropsmøder.

(Tilstillet „Førerbladet“).

En Vinters Arbejde er begyndt. De lange mørke Aftener venter os til muntert Samvær, — men hvor, hvor ofte og hvor dan for Troppens Vedkommende — det er det store Spørgsmaal, som beskæftiger Førrernes Tanker i disse Dage, og jeg faar da Lyst til at fortælle lidt om to forskellige Troppes Vinterplaner.

Hvor: Ja, da ingen af Troppene er saa lykkelige at have et stort velopvarmet Tropslokale, hvor alle Spejderne kan være paa engang uden at sidde i Lag eller ligge henslængt paa Borde og Skabe, har man maattet finde paa andre Udveje — hvilke, ja det ahang af, hvad der skulde ske paa disse Aftener. Den første Trop, der skulde begynde med en Række Kursus, maatte have en hel Lejlighed at disponere over!

Det fandtes her hos Føreren — men andre Troppe, hvis Førere ikke kan disponere over en større Lejlighed, hvad skal de gøre?

Tal med Tropsraadets Damer og se om de ikke kan hjælpe — og I vil maaske samtidig opdage, at en af dem brænder efter at give Spejderne et Kursus i Bagning, en anden i Syning o. s. v. — Den anden Trop, der skulde begynde med Folkedans og anden Springenom, maatte have et stort Rum med Plads til at røre sig i — en Gymnastiksal. Troppen kunde faa den gratis, hvis Spejderne selv vilde gøre den ren, men Rektor raadede til, at betale Skolebetjenten 2 Kr. for hver Aften og derved sikre sig hans Velvilje.

Da Troppen er ret velhavende, har man gjort det, og skulde Troppen ikke have Raad, kan man jo lade hver Spejder betale 10—15 Øre hver Gang.

Hvorofte: For begge Troppe gælder det, at der afholdes to Ture om Maaneden, nemlig en Patruljetur og Tropstur, og at der de to Lørdage, der ikke efterfølges af en Søndagstur, holdes »Tropsaften«. Naar Spejderne desuden skal passe deres Patruljemøder, lægger Spejderarbejdet paa denne Maade Beslag paa dem to Gange om Ugen, men Erfaringen viser, at det kan lade sig gøre — kun maa Føreren — selvfølgelig — bestræbe sig for at have et lødigt Program, da Forældrene ellers synes, deres Børn spilder Tiden med »altid« at gaa til Spejdermøder — og det samme synes de store Spejdere ogsaa, hvis de ikke føler, de har noget positivt ud af det.

Desuden kan man, naar Programmet for Møderne tillader det, sige, at der ikke er Mødepligt til disse Aftener, men at Troppen holder aabent Hus. — Thi maa jeg lige indskyde, at det er en stor Fordel, naar Spejderne kan holde Patruljemøder om *Eftermiddagen* helst lige efter Skoletid, da man saa meget sjældent risikerer, at disse Møder griber forstyrrende ind i Hjemmets Planer — og giver man saa Hjemmets Besked om Tropsmøder og Ture i god Tid — f. Eks. for et Kvartal ad Gangen — saa de ved, naar og til hvad Troppen lægger Beslag paa Spejderne, vil man opnaa en god Mødeprocent og derved større Fasthed i Arbejdet. Ligesom man vil binde sig selv til at lægge Møder og Ture spredt

regelmæssigt over hele Aaret, saa Spejderlivet kan gaa ind som et Led i Spejdernes daglige Liv og Færden.

Hvordan: Jeg vil saa fortsætte med at fortælle om de to Troppe, hvis Vinterplaner danner Grundlaget for denne Artikel.

I den første Trop er der Mødepligt til Tropsaftenerne, da Programmet for dem ellers ikke kan gennemføres.

Mødet begynder Kl. 19¹⁵ og varer til Kl. 21, derefter er der Møde til Kl. 22³⁰ for Patruljeførere og ældre Spejdere, der paa Grund af deres Arbejde og Alder ikke kan staa i en Spejderpatrulje — (en kommende Artikel om dette).

Fra 19¹⁵—20¹⁵ er der forskellige Kursus, som Spejderne kan følge. I den Plan for Tiden fra Okt. til Januar som Spejderne har faaet, er der opgivet dem, hvilke Kursus de kan følge, og hvilke Betingelser, der er knyttet til de forskellige Kursus, — en fælles Betingelse er, at Spejderne ikke kan gaa fra et Kursus til et andet, før de er »udlærte«.

Hvilke Kursus man vil tilbyde sine Spejdere maa afhænge af deres Alder og deres Standpunkt med Hensyn til Prøvestoffet.

Denne Trop har 5 Kursus i Aar, nemlig: Syning af Uniform, Samaritterøvelser, Husflid, Bertramgymnastik og Oplæsning af Poesi og Prosa.

Kl. 20¹⁵ samles hele Troppen til »Lejrbaal« med Sang, Musik og Oplæsning. Kl. 21 sendes Troppen hjem, og Førerpatruljen fortsætter dels med at drøfte Troppens Arbejde og dels med Oplæsning og dertil knyttet Diskussion.

Den anden Trop har ikke Mødepligt til Tropsaftenerne, men sidste Vinter udviste dog en ganske god Mødeprocent.

Mødet varer fra Kl. 19³⁰ til 21¹⁵, og der er desuden Kontortid fra 19¹⁵—19³⁰, hvor Paategnelse af Medlemskort, Indmeldelse af nye Spejdere, Indbetaling af Kontingent og lignende uundgaelige Ting kan finde Sted.

Fra 19³⁰ til ca. 20¹⁵ danses der Folkedans til Harmonikamusik, derefter afholdes der Patrulje- eller Enkeltmandskonkurrencer, evt. en kortfattet Instruktion og fra Kl. 20³⁰—21¹⁵ »Lejrbaal« med Sang og Oplæsning.

Til Konkurrencen har været benyttet forskellige Spørgsmaal, dels fra Prøvestoffet, dels angaaende Ting, der hører til almindelig Viden, saavel fra det praktiske Liv, som fra Bøgernes Verden. Desuden har der været benyttet Altmuligmandsopgaver. Endelig er Folkedansen en enkelt Gang blevet strøget til Fordel for større Opgaver eller Husflid.

Som Oplæsning til Lejrbaalene har bl. a. været benyttet: *Selma Lagerlöf*: »Gösta Berlings Saga«, »Præsten«, »Tiggeren« og — til Julefesten — »Gudsfreden«. *Anker Larsen*: »Sagnet som voksede ind i Himlen«, »Taagen«, »Øjeblikket«, »Solhimlen« — og for store Spejdere — »Skakspillet«. *Gunnar Gunnarson*: »Sønnen« og »Borgslægtens Historie«, Side 1—82, og for store Spejdere enkelte Afsnit af »Drengen«. *Buchholz*: »De smaa Pile« Side 64—87. *Oscar Wilde*: »Den lykkelige Prins«. *Kipling*: Bæ, bæ sorte Faar«. *H. C. Andersens* Eventyr.

Desuden er der læst en Del Digte, og endelig har Spejderne hver eneste Gang bidraget til Underholdningen ved at frem- sige Digte og synge Solosange.

Som det ses har denne Trop ikke lagt Vægt paa det belærende, men mere paa at have det fornøjeligt sammen. Derfor maa man ikke tro, der ikke ligger en bestemt Tanke bagved disse Møder, det har nemlig været Meningen at vende Spejdernes Blik udad, at vise dem, at selvom man er Spejder, kan man beskæftige sig med andet end Spejdersport, og derved skabe nye Interesser hos dem.

Derfor har enkelte af Aftenerne ogsaa været »aktuelle«, f. Eks. fejredes H. C. Andersens Fødselsdag med, at hver Patrulje fik udleveret et Par kg Ler med Besked om at lave en Illustration til et af H. C. Andersens Eventyr deraf. — Spejderne gik med Liv og Lyst paa Opgaven, og Resultaterne var overraskende gode, baade hvad Ideer og Udførelse angik — nogle ligefrem henrivende fine og smukke. Ved Lejrbaalet blev der sunget H. C. Andersens Sange og Krohns Sang om H. C. Andersen, ligesom der selvfølgelig blev læst Eventyr.

I Maj rykkede vi ud og afløste de indendørs Møder med udendørs Aftenture og Lejrbaal.

Det første blev holdt som »Majfest«.

Der blev pyntet Majstang og danset om den med Bøgeløv i Hænderne, og ved Baalet senere blev der læst og sunget om det danske Foraar.

Alle disse Aftener har smeltet Patruljerne sammen til en Helhed og skabt en egen fælles Tone, som gør, at Spejderne har lettere ved at forstaa hinanden, og derfor omgaas fordrageligere end Børn ellers gør.

Derfor: hold regelmæssige Tropsmøder!

Inger Merete Nordentoft.

Et Juleeventyr.

Kender du Nisserne? Ja, det gør du naturligvis; og du ved ogsaa, at Nisserne hvert Aar ved Juletid drager ind i Menneskenes Huse og slaar sig ned der, og hver Jul faar de et stort Fad Julegrød, som Menneskene laver til dem, for det holder Nisserne saa meget af. Alt det ved du, og det er ogsaa altsammen rigtigt, undtagen at Menneskene laver Julegrøden til Nisserne. Det gør de slet ikke, for det gør de nemlig selv. Nu skal jeg fortælle dig en Historie, om hvordan Nisserne engang lavede Julegrød. Jeg har hørt den af min Bedstemoder, og hun havde igen hørt den af sin Bedstemoder, saa du kan nok regne ud, at det er en gammel Historie. Hør saa efter:

Ude paa Landet laa en gammel Præstegaard. Det var en rigtig Præstegaard, saadan som den skal være med Mos paa Tagene og store Frugttræer i Haven, og derfor var der ogsaa en stor Nissefamilie, for det hører med til en rigtig Præstegaard. Nissefamilien boede inde i Laden. I den mørkeste og varmeste Krog af den havde de indrettet sig en lang og hyggelig Hule. Det var en stor Nissefamilie, for der var 12 Børn. De to ældste hed Putte og Mutte og var særlig gode Venner. I saadan en stor Familie kan det naturligvis ikke undgaas, at der af og til kommer Skænderier, men det var for Resten forbavsende sjældent, det skete. Nissebørnene holdt for meget af hinanden til at blive rigtig vrede paa hinanden.

Det var lige ind under Jul og det dejligste Snevejr. Putte og Mutte havde været en

lang Tur i Skoven. Der var saa stille, at man næsten kunde høre Stilheden. Alt var sort og hvidt, det dejligste hvide Tæppe var af og til spættet med mørke Pletter eller Kanter. Granerne havde faaet tykke, hvide Puder paa deres Grene, og Fyrrenes Naale lignede store hvide Bolde, der af og til med bløde Klask faldt til Jorden. Putte og Mutte var blevet ganske andægtige af al den Herlighed. Nu listede de sig over Gaarden for at smutte ind i Laden. Fra den anden Side kom Nissemor netop trippende. Hun vinkede til Putte og Mutte og trippede hurtigere af Sted uden at se en Glidebane, som Præstens Børn havde lavet midt i Gaarden. Og pludselig, bang! der laa hun midt paa Glidebanen. Det saa højst pudsigt ud, og du og jeg vilde vist have leet, om vi havde set det. Putte og Mutte var ogsaa lige ved det, men saa saa de, at Nissemor slet ikke rørte sig og skyndte sig hen for at hjælpe hende. Forsigtig fik de hende baaret ind i Laden, og der laa hun nu uden at kunne tale eller røre sig, saa slemt havde hun slaaet sig. Putte og Mutte satte sig ved hendes Seng og var grædefærdige af Fortvivlelse. For det første laa Nissemor der og havde det saa ondt og for det andet var det lige ind under Jul, og netop i Dag skulde Nissemor have begyndt Tillavningen af Julegrøden. Du tror maaske, det er lige saa let at lave Nissejulegrød som almindelig Julegrød, men der tager du meget fejl. Nisserisengrød er lavet af mange forskellige hemmelighedsfulde Ting, det er egentlig kun Navnet og saa den store Smørklat, den har fælles med den almindelig Risengrød. Tillavningen er ogsaa en Hemmelighed, og kun Nissemor ved hvordan og af hvad, den skal laves. Og der laa nu Nissemor og kunde hverken røre sig eller tale. Der blev nok ingen Julegrød i Aar. Putte og Mutte listede stille ud, for at Nissemor ikke skulde se deres Taarer. Med hinanden om Halsen sad de og græd, indtil Putte fik en glimrende Ide, som han straks meddelte Mutte: „Vi vil selv lave Julegrød og give Mor den Juleaften“. Mutte klarede op, men straks efter fik han Betæneligheder: „Hvad skal vi lave den af, og hvordan skal vi lave den, og vi kan jo slet ikke løfte den store Gryde“, sagde han grædefærdig. Putte sad

lidt og overvejede. „Vi gaar hen til Nisseoldemor, hun maa hjælpe os“, sagde han saa. Nisseoldemor boede paa en Gaard i Nærheden. Hun var ældgammel, rynket og alt andet end køn men mild og venlig. Hun havde set meget i Verden og var klog. Naar noget kneb for Putte og Mutte, gik de altid til hende. Nisseoldemor saa længe paa dem med sine klare, kloge Øjne. „Egentlig er Tillavningen jo en Hemmelighed“, sagde hun, „men naar I saa gerne vil hjælpe jeres Mor, saa skal I ogsaa belønnes. Nu skal jeg give jer en Opskrift paa en Grød, I aldrig faar Mage til“. Saa hentede hun en gulnet Lap Papir og fortalte Putte og Mutte, hvad de skulde bruge. Det kan nok være, de fik travlt; de smaa Søskende maatte ogsaa hjælpe til. De hentede Honning fra Biernes Kuber, Olie fra Nødderne, Saft fra Planterne og Dugdraaber fra Græsset om Morgen. Mutte maatte ned hos Nisseoldemor og hente noget, de havde glemt sidste Gang. Det var et underligt hvidt Pulver, som Nisseoldemor var meget omhyggelig og forsigtig med. „Det skulde kommes i, naar Grøden næsten var færdig“, sagde hun, Menneskene kom noget lignende i deres Grød, de kaldte det Salt, men dette her var meget bedre. Putte havde været inde i Gaardens Køkken for at hente det allerbedste og vigtigste, nemlig den store Smørklump, og det er en meget farlig Ekspedition for en lille Nisse. En lille Søster strikkede Grydelapper til dem allesammen, for de maatte alle hjælpe til at løfte Gryden op paa Arnestedet og ned igen, ellers var den for tung. Efter mange Forespørgsler hos Nisseoldemor fik de endelig Gryden over Ilden, og snart kogte Grøden, saa det var en Lyst, Mutte rørte rundt med en stor Ske og smagte til. Til sidst manglede der kun Nisseoldemors mærkelige hvide Pulver, som Putte stod med i Haanden. I en Fart hældte han det meste af Pulveret i. „Pas dog paa!“ raabte Mutte, „du kommer alt for meget i“. Han rørte rundt, smagte og lod ogsaa de andre smage. „Den er udmærket“, sagde Putte. „Den smager slet ikke godt“, sagde Mutte. „Vrøvl!“ mente Putte. „Det mener vi alle tolv“, raabte Mutte med Taarer i Øjnene og glemte i sin Harme, at Putte ikke mente det. Putte havde ikke rigtig

hørt, hvad hun sagde og troede, hun kaldte ham „Trold“. Nu vil du maaske ikke synes, det var saa slemt at blive kaldt „Trold“, men i Nissesproget er det det allerværste man kan sige; det er lige saa slemt, som naar vi siger — jeg kan slet ikke finde et Ord, der er slemt nok. Det er derfor ikke underligt, at Putte blev hidsig. „Du kan selv være en Trold“, raabte han. Mutte blev ude af sig selv af Vrede. Her havde hun staaet og slidt, og saa kaldte han hende for en Trold. „Jeg vil slet ikke være med mere“, skreg hun, „nu kan du se, om du kan faa Grøden færdig“. Og saa tog hun sine fem smaa Søstre med sig og gik sin Vej. Der stod Putte og hans Brødre. Lave Grøden færdig kunde de ikke, hele det store Arbejde var spildt, og der stod den dejlige Grød til ingen Nytte. Men det var ikke deres Skyld, der var virkelig Grænser for, hvad man kunde finde sig i. Havde Mutte ikke ganske uden Grund kaldt Putte for „Trold“ og var saa oven i Købet blevet fornærmet og gaaet sin Vej. Men bedrøveligt var det nu, især Putte var ked af det. Han listede lige saa stille ud af Laden for at græde ud i Fred.

Mutte og hendes smaa Søstre sad og saa paa de fine smaa Grydelapper. Nu blev de slet ingen Nytte til. Men de kunde da ikke gøre for det. Drengene var altid saa hidsige og paastaaelige. Og havde ikke Putte raabt „Trold“ efter Mutte, skønt hun ikke havde gjort det mindste. Mutte var lige ved at briste i Graad, men saa huskede hun, at hun var store Søster. „Jeg skal over i Køkkenet og hente noget“, sagde hun. De smaa saa paa hende med store, forskrækkede Øjne. Hvad skulde hun hente og hvor turde hun? Men de sagde ingenting. Mutte løb smaagrædende ud i Gaarden. Naar der i den sidste Tid var noget, hun var ked af, var der altid eet Sted, hun tyede hen, og det var til det Vindue, hvorfra man kunde kigge ind i Præstens hyggelige Stue. Der var lyst og varmt og næsten altid mange Mennesker, for Præsten havde ogsaa mange Børn. Mutte listede derhen paa Taaspidserne og saa ind. Aldrig havde hun set noget saa dejligt. Paa Gulvet stod et Grantræ saa højt og rankt, at hun maatte bøje Hovedet helt bag over for at se Toppen med den

store Stjerne, og det straaledede med den dejligste Pynt, brogede Kræmmehuse, Hjerter, Dukker af Marcipan, smaa Engle, ja og rundt paa Grenene sad smaa Nisser, der lignede hende selv, og paa hver Gren straaledede et lille Lys saa klart og dejligt. Rundt omkring Bordet sad Præsten og hans Børn og spiste, og hvad var det, der stod paa Bordet, det dejligste Fad Risen-grød, og hvor de spiste, og hvor var de glade. Mutte sukkede, som skulde hendes Hjerter briste. Menneskene kunde sagtens, de var ikke hidsige og drilagtige mod hinanden, de holdt af hinanden og var altid gode Venner.

Nu rejste de sig fra Bordet, det blev flyttet, den dejlige Julegrød baaret ud, og saa tog de hinanden i Haanden og gik rundt om Træet og sang. Mottes Hjerter gjorde ligefrem ondt inde i hende. Hvad var dog det, de sang:

Ak, om vi kunde føre enhver,
der er forladt og ene,
ind under Lysenes Rigdom her
under de grønklædte Grene.

Mutte pressede Panden mod Ruden og hulkede, som skulde hendes Hjerter briste. Hvor, var det sørgeligt altsammen. Derovre stod den dejlige Grød, og der laa Mor, som havde glædet sig saadan til den. Og de smaa Søskende! Hvor havde de været ivrige til at hjælpe, og de havde set paa Grøden med store, blanke Øjne og puttet Fingeren i Munden, for at de ikke skulde komme til at slikke. Som de havde glædet sig, og hvor bedrøvede de havde set ud, da hun gik fra dem. Nej, nu maatte hun gaa ind og trøste dem, ellers blev de bange. Mutte løftede Hovedet og saa for sidste Gang ind i Stuen. Men hvad var det? Var det Ruderne, der spejlede, var det sig selv, hun saa i Ruden overfor et lille forgrædt mørkerødt Ansigt. Nu rørte det sig. I det samme gik alt op for Mutte. Det var jo Putte derovre, Putte, lige saa forgrædt og bedrøvet som hun selv. Mutte styrtede af Sted og fløj i Armene paa Putte. „Lad os være gode Venner, om Forladelse“, snøftede hun, og Putte snøftede igen. Saa tørrede de hinandens Taarer af og med hinanden om Halsen søgte de at finde ud af, hvad de var blevet

uenige om. „Jo“, sagde Putte efter lang og anstrengt Grublen, „du kaldte mig for „Trolld“. „Det gjorde jeg slet ikke, jeg sagde jo tolv“, sagde Mutte. „Aah, saa maa du meget undskylde“, sagde Putte fløv. „Nej, det er min Skyld“, sagde Mutte, „jeg sagde, at Grøden ikke smagte godt, og det var slet ikke sandt“. „Jamen jeg kom Nisseoldemors Pulver alt for hurtigt i“, sagde Putte, „men skal vi nu ikke prøve at faa Grøden færdig alligevel“? Jo, det syntes Mutte ogsaa, og nu fik de Fart paa. De tændte op, rørte om, og efter nogen Tids Forløb var Grøden færdig. Saa kom det spændende Øjeblik, da Gryden skulde løftes ned fra Arnestedet. Alle kom med deres Grydelapper, selv den mindste, der var saa lille, at han lige akkurat kunde holde sig oprejst, maatte hjælpe med, ellers kunde de ikke faa Gryden ned. Saa talte Putte: 1, 2, 3, Gryden løftes og 4, 5, 6, blev den sat hen ved Siden af Nissemor. I en Fart fik de hentet Nissefar, og nu blev der rigtig Gilde. De spiste allesammen, saa meget de kunde og lidt til. Nissefar erklærede, at saa god havde Grøden aldrig været før, og det havde han Ret i, for da Nissemor havde spist et Par Mundfulde, rejste hun sig i Sengen og talte nok saa fornøjet til dem. Det var en Glæde, og Putte og Mutte var bristefærdige af Stolt-hed over denne mærkelige Julegrød, der ogsaa kunde helbrede syge. Midt i det hele kom Nisseoldemor løbende saa hurtigt, hun kunde. „Aah, Gud ske Lov!“ sagde hun forpustet, da hun saa Nissemor, „saa har Børnene alligevel gjort det“. De andre kunde ikke forstaa, hvad hun mente, men saa fortalte Nisseoldemor, at hun havde givet Putte og Mutte et meget mærkeligt og meget hemmelighedsfuldt Tryllemiddel, der paa denne ene Aften i Aaret kunde helbrede syge. „Men jeg glemte at sige til de bitte Unger, at Grøden saa skulde koge meget længere“, sagde hun, „men det har de nok selv fundet ud af“. Nissefar saa forundret og stolt paa Putte og Mutte. De blev lidt røde i Hovedet og saa flove paa hinanden, men saa tog Mutte fat og fortalte, hvordan det hele var gaaet til, fortalte om Menneskene med det dejlige Juletræ, de, som har det saa godt og som aldrig skændes. Da al Grøden var spist

op lige til den sidste Skefuld, udstødte Putte et lille tilfreds Suk. „Nu har jeg kun eet eneste Ønske i Verden“, sagde han. „Hvad er det“? spurgte Nissefar, der stolt havde set sin ældste Søns gode Appetit. „At jeg kunde fortælle alle Nisser denne Historie“, sagde Putte, „for saa vilde de se, hvor let man kan blive uenige, og hvor rart det er at blive gode Venner igen“.

Br.

Fra andre Lejre.

De sidste Gange har denne Overskrift manglet i Bladet; men ikke det, den staar der for: Beretningen om det internationale Møde, hvor Alverdens Spejdere mødes ved Raadsilden til Drøftelse af Spejderbevægelsens Udvikling, der hvor Venskaber sluttet og fornyes, det er det bedste, man kan høre fra andre Lejre. Denne Gang bliver det en

sandfærdig Indianerhistorie

fra Amerikas Pionertid, I faar; den er fortalt i Bogen om *Mrs. Juliettes Low*, Stifteren af de amerikanske Girl Scouts og deres første Præsident. I 1912 startede hun den første Trop, da hun døde i 1927, var der 5250 Troppe med 140,000 Spejdere. Hovedpersonen i Historien er Mrs. Lows Bedstemoder.

En smuk Efteraarsdag i 1779 legede en Pige paa ni Aar med sin to Aar yngre Broder i Nærheden af deres Hjem. Nogle store Træer, der nylig var fældede, og hvor Grenene sad paa endnu, laa rundt omkring, og Børnene morede sig storartet med at klatre rundt i dem. Pludselig sprang Pigen ned og hviskede til Drengen: „Jeg saa en fremmed Indianer derovre“. Drengen tog forskrækket sin Søster i Haanden, og de løb hurtigt hjem til Huset, hvor de fortalte deres Moder, hvad de havde set: „Vær ikke saadan nogen Pattebørn, men bær jer ad som det anstaar sig jeres Faders Børn, hvornaar har der været fjendtlige Indianere her? Har I saa hurtigt glemt de fine Mocassin, som jeres gode Ven af Schawannaernes Stamme forærede jer“. „Men Mor det var ingen venlig Indianer, ingen Schawanna,

han var fremmed og saa ond ud“. Vrøvl, sagde deres Moder, stik ud og leg igen. Saa gik de tilbage til deres Leg og gjorde sig Umage for at være modige som deres Moder ønskede. Lidt efter hørte de et Fugleskrig fra Skoven, Skriget lød igen — og hvad er det, der rasler i Bladene, maaske et Egern. I det samme blev de grebet bagfra og bundet, før de fik Tid til at skrike om Hjælp. I fuldkommen Tavshed red Indianerne bort og standsede først ved Nattens Frembrud. Naturligvis tænkte Børnene rædselslagne paa alle de forfærdelige Historier, de havde hørt om Mennesker, der var fanget af Indianere og de græd ynkeligt, indtil en Indianer med et noget mildere Udseende end hans Frænders tog sig af dem, han delte sin Mad, Korn og tørret Kød, med dem, og var ved at lave dem et Natteleje af Græs, da en anden Gruppe red ind i Lejren, de medførte Børnenes Mo'r og hendes lille tre Maaneder gamle Baby, Faderen *Mr. Lytle*, var tidligere paa Dagen taget bort, og Hjemmet var uden Forsvarer; der havde i lang Tid hersket rolige Forhold, saa Nybyggerne tænkte ikke mere paa Farer og havde derfor været et let Bytte for Indianerne. Med Ængstelse saa Mrs. Lytle paa Høvdingen, hvad vil han gøre ved hende og hendes Børn, og hvor var hendes to andre Børn, der havde leget et andet Sted i Haven, det var en Dreng paa seks Aar og en Pige paa fire, hun haabede, at de og Barnepigen var undslupne. Modig, som hun var, viste hun ikke sin Angst og befalede ogsaa Børnene at vise Selvbeherskelse.

Mil efter Mil fulgte de Indianerne, hun med Babyen i Armene, tilsidst kunde hun ikke holde den mere og en gammel Indianer tog den fra hende; men da han havde faaet Barnet, sakkede han mere og mere bagud og var snart forsvundet. Indianeren havde dræbt det, vidste Mrs. Lytle; men hun gav ikke efter for sin Fortvivlelse, for de andre Børns Skyld tav hun.

Efter en lang og anstrengende Tur paa flere Dage naaede de Senecastammens Landsby, og ved deres Ankomst førte Høvdingen *Ki-on-two-y* eller »Store hvide Mand« som han kaldtes paa Grund af, at der mellem hans Forfædre havde været en Irlænder, dem til sin Bolig, som han delte

med sin Moder, der kaldtes »Den gamle Dronning«.

Min Moder, sagde han, jeg bringer dig et Barn, der kan udfylde den Plads, der blev tom, da dit Barn blev dræbt for seks Maaneskifter siden, hun skal bo i mit Telt og være min Søster. — Tag dig af den hvide Kvinde og hendes Søn og behandl dem godt, vores Fader vil give os mange Heste og Geværer for dem. Med »vores Fader« mente han den britiske Agent Oberst Johnson, der residerede i Niagarafortet paa den britiske Side af Floden. —

Sent samme Dag, hvor Bortførelsen havde fundet Sted, kom Mr. Lytle hjem og fandt sit Hjem tomt, intet levende Væsen fandtes i Huset eller Have, hans nærmeste Naboer boede langt borte og han red over til dem, de vidste intet; men hjalp ham at søge hele Natten. Hen paa Morgenstunden kom de til en Hytte og foran den saa de to smaa Børn. Det var de to af hans Børneflokk; men de vidste intet om Moderen eller deres Søkende, de havde leget i Haven, da de saa en Indianer snige sig op mod Huset, forskrækket var de løbet bort og den lille Dreng havde hjulpet sin Søster at klatre over Hegnet ud paa et Stykke Jord, det var overgroet med høje Blaabærris, og her havde de skjult sig i nogen Tid. Da alt var stille, forsøgte de at bane sig Vej videre; men den lille Pige havde sine Sko og Strømper ude i Haven og nu kunde hun ingen Vegne komme, hvert Skridt rev Fødderne itu. Drengen trak sine Strømper og Sko af, men de var for store, saa hun tabte dem og faldt hele Tiden. Tilsidst kunde hun ikke komme videre og gav sig til at græde af Smerte og Træthed. Saa er der ikke andet for, Maggie, sagde Broderen, end at jeg maa dræbe Dig, jeg kan gøre det lettere for Dig end Indianeren vil, Du maa ikke falde i deres Hænder. „Aa nej, Tom, jeg tror ikke, de finder os“. — „Jo vist gør de“, og han søgte efter en Stok, han kunde gøre det med. Først da hun lovede ikke at græde og forhindre deres Flugt, gik han med til at lade hende leve. Endelig naaede de et Indelukke, hvor der græssede nogle Køer, som de til deres store Glæde genkendte som Granny Mejers, en gammel Kone, der boede et Stykke Vej borte fra deres Hjem,

de bestemte at vente til Solnedgang, hvor de vidste Køerne gik hjem, saa vilde de følge efter dem og derved finde Vejen (de var ikke dumme de smaa). Det gjorde de; men da de kom til Huset, var »Granny Mejers« borte.

Næste Morgen blev de altsaa fundne. Mr. Lytle søgte straks Hjælp i Fort Pitt og Kommandanten gav ham en Afdeling Soldater med. Alle Skovene blev gennem søgt, ligesom de forsigtig stillede Forespørgsler, der førte dem til »Store hvide Mands« Landsby. Forhandlinger om Løsesum førte hurtigt til et gunstigt Resultat for Mrs. Lytle og Drengens Vedkommende; men ingen nok saa høj Løsesum kunde fri den lille Eleanor, Nelly, som hun kaldtes, var nu Stammens. „Hun er min Søster“, sagde Høvdingen, „givet til min Mor for hendes dræbte Barn, jeg holder af hende og vil ikke skilles fra hende“. Og de ulykkelige Forældre maatte drage bort uden deres lille Pige.

Tiden gik. — For hvert Aar blev Haabet om at faa hende tilbage mindre. — Mere og mere kom Indianerne til at holde af hende. Gaver af alle deres smukkeste Ting fik hun. Ærespladsen og de mest udsøgte Retter var hendes ved alle Fester og alt blev gjort for at gøre hende lykkelig og tilfreds. I Begyndelsen havde hun været fortvivlet over at være borte fra sin Familie; men efterhaanden trøstede hun sig og var tilfreds og glad hos sin Indianerfamilie. Paa Grund af sin Energi og Virkelyst, Karaktertræk, der udmærkede hende hele Livet igennem, fik hun Navnet »Lille Skib for fulde Sejl«. Hun talte Indianernes Sprog og levede som de, og da fire Aar var gaaet, var Hjemmet kun en svag Erinding.

I 1783 blev der Fred mellem Storbritannien og de forenede Stater og en almindelig Fredslutning mellem Indianerstammerne fulgte efter, og derved vaktet nyt Haab hos Lytles, de flyttede med deres Familie til Fort Niagara, i hvis Nærhed Senecaernes store Raadsmøde skulde finde Sted. Oberst Johnson optog ny Forhandlinger med Høvdingen og tog selv til hans Landsby. Hans Besøg kom paa et heldigt Tidspunkt; thi Indianerne fejrede netop »det grønne Korn« Fest. Alle var de i Festdragt. Lille Skib for fuld Sejls Festdragt faar vi en

Divisionscheferne i det

Ville Buchwald,
Nørrejske Division.

Merete Kloch,
Vendelbo Division.

»Kim«,
Midtjyske Division.

Emma Kjældgaard,
Vestjyske Division.

»Fromse«,
Sydjyske Division.

danske Tigespejderkorps.

Inger Merete Nordentoft,
Hellerup Division.

Kaja Lerche Thomsen,
Fyns Division.

Ida Thorbek,
Sjællands Division.

Grete Meisner,
Københavns Division.

Martha Benninghoven v. Voigt,
Lolland-Falsters Division.

nøjagtig Beskrivelse af. Hun bar et blaat Klædesskørt kantet med farvede Baand, en Overklædning med Sølvsmykke, det midterste Smykke saa stort, saa det gik fra Halsen til Kitlens Søm, de andre ganske smaa; men siddende tæt ved hinanden, om hendes Hals var utallige Kæder af Wampuns (et indiansk Smykke forarbejdet af den indre Overflade af Muslingskaller), hendes Haar var samlet i Nakken og pyntet med kulørte Perler, Skarlagensklæder om Benene erstattede Strømper, og broderede Moccasiner af Dyreskind fuldendte hendes Paaklædning.

Oberst Johnson blev modtaget med alt det Hensyn, der skyldtes hans Stilling og hans Venskab med Stammen, og da han saa, at Festglæden havde aabnet alle Hjerter, talte han til dem om de ulykkelige Forældre, der havde forladt Hjem og Venner og rejst Hundreder af Mile for at have en Mulighed for at se Nelly igen. Høvdingen lod sig bevæge og lovede at tage sin Søster med til Stammens store Raadsmøde; men de maatte ikke kræve at faa hende tilbage. Tiden var inde, Nelly red til Raadsmødet med sin røde Broder efter at have lovet ham ikke at forlade ham uden Tilslutelse, og han stoledes fuldstændig paa hendes Ord. Forældrene og Fortets Officerer og deres Koner stod paa en Høj og saa Stamme efter Stamme komme til Raadsilden og hilse deres Fader Obersten — endelig kom de ventede.

Høvdingen holdt sin Søster i Haanden, indtil de kom til Floden — indtil Baaden, der færgede dem over, naaede Bredden, lige til Nelly kom til sin Moder. Saa sagde han: „Moderen skal have sin Datter igen, jeg vender alene tilbage“. Med en stum Hilsen vendte han om, steg igen i Baaden og red bort med sine unge Mænd. Nelly saa ikke Høvdingen mere; men hun glemte aldrig sin Broder „Store hvide Mand“ og tænkte med Taknemlighed og Kærlighed paa sine Venner og Legekammerater mellem Senecaindianerne.

Sika.

Kvindeligt Haandarbejde.

Direktøren for »Skolen for dansk Kunsthaandværk«, Hr. Arkitekt Jens Møller Jensen, har gjort os den store Glæde at sende os nedenstaaende Artikkel. Læs den — Spejdere — med Opmærksomhed, den er værd at blive klogere af.

Dette Blads Redaktør Fru J. M. Willer har anmodet mig om at skrive en Artikkel om kvindeligt Haandarbejde særlig med Tanken paa Broderi. Fruen skrev meget klogt: »Det vil muligvis virke et Par Steder i de ca. 2000 Hjem, hvor det har Chancer for at blive læst.« Et Par blandt de Totusind. Ja, det er jo altid saadan, en Reformerings vinder frem, for de to, som viser sig at have Øjne til at se med, og Øren der kan høre, de viser sig ogsaa at være saa spillevende Mennesker, at de faar Indflydelse hver i sin Kreds, og deres personlige Eksempel og Paavirkning kan faa Betydning i høj Grad — og i det lange Løb.

Er Øje, Sind og Følelse aabent for Modtagelighed, hvor der er Tale om noget, der vedrører Skønhedsbegreber, kan det jo godt være, at en daarlig Paavirkning udefra, en forkert Skoleundervisning, nogle tilfældige Modebegreber eller en total Mangel paa Øvelse har forvirret Opfattelsen af, hvad der er paa den rigtige eller den gale Side af de virkelige Skønhedsbegreber. En beviselig forsømt Smagsopdragelse kan være Skyld i, at noget saa fint som det kvindelige Instinkt for Skønhed kan være bleven forkludret for ikke at sige næsten ødelagt.

Med Hensyn til kvindeligt Haandarbejde, og særlig hvor dette gælder kulørt Broderi, er Nutidens danske Kvinders Smag i ganske særlig Grad bleven forkvaklet. Det gælder ikke blot Farvesynet men ogsaa Forstaaelsen for Linievirkningen og Udfoldningskarakteren.

Jeg henvender mig til den enkelte Kvinde, til hende, som føler Lyst til at sy eller brodere noget rigtigt smukt. Vi følges omkring i Gaderne, og vi standser ved Butiksvinduerne, hvor der er udstillet Broderier — det, vi ser der, er jo det samme, som ses i Tusinder af Hjem omkring i Landet.

Det er ligegyldigt, om vi tænker os, at vi er i Provinsbyerne eller i Hovedstaden.

Allevegne ser vi omtrent det samme udstillet i Vinduerne, der reklamerer for Broderiforretninger. Det, vi ser, er altsammen blevet til Handelsvarer paa følgende Maade: Stormagasinerne i Hovedstaden har ved deres Afdelingschefer fra Udlandet fremskaffet Mønstre og Farver til de Modeller — paabegyndte eller færdige Broderier —, som Kvinderne ud over hele Landet syer efter.

Vi staar nu udenfor Butiksvinduet og ser paa de udstillede Modeller og Mønstre.

»Uha, sikke noget Hundede,« siger jeg til Dem. De tænker maaske: Dumme Mandfolk. Hvad forstaar han sig paa Broderier! Nej det er der jo noget om. Jeg kan hverken sy eller brodere. Men jeg kan se og bedømme Linier, Farver, Fordeeling og hele Smagskarakteren i Arbejdet, og det er den, som er »Hundede« —. »Hundede« er saadan et godt Udtryk til at betegne noget, som ikke burde være Menneskeføde. —

Lad os se lidt paa Broderiernes Tegning, Linie- og Farvevirkning, det, der skulde give Føde til den menneskelige Skønhedstrang, Hungeren — oven i Købet Kvindenhungeren — efter at have noget omkring sig, som daglig kan mætte Synet, naar det vandrør rundt i de hjemlige Stuer. Sofapuder, Tæpper, Lyseduge, Bordløbere m. m. Store, klodsede, overfladisk flotte men slappe i Linierne er saa at sige alle de Tegninger, Mønstre og Modeller, som vises os.

Og saa Farverne? Ja, Farver, dette Ords festlige Betydning har Broderierne ikke, de har mer eller mindre snavsede Tonevirkninger ofte i lilla Toner. Det er saa moderne med Lilla. Farverne skal være duce, siger den lille Butiksfrøken, naar vi kommer ind i Butikken, hvor jeg tier stille, mens De spørger. De faar at vide, at det eller det Mønster gaar godt i Aar — det er det mest moderne, den sidste Sæson-Nyhed.

Mens De nu staar og ser paa Sagerne for at bestemme, hvilket Mønster og hvilke »Farver«, De skal vælge til det Broderi, De vil udføre til Fødselsdagsgave eller Julegave, gaar jeg ind paa Kontoret til Forretningens Leder. Jeg har et alvorligt

Spørgsmaal at stille, og det lyder saadan: Sig mig engang, hvorfor har De ikke et ordentlig Udvalg af gode Tegninger, Mønstre og Modeller her i Forretningen?

Hvorfor er det hele noget Bras i smagsmæssig Henseende? Det skal jeg saamænd sige Dem ganske lige ud, lyder Svaret: »De danske Kvinder har en skidt Smag, den maa vi spekulere i, hvis Forretningen skal gaa rundt.«

Saadan lyder Bedømmelsen af de kvindelige Kunder, hvor som helst man spørger en kultiveret Sælger! Vi gaar ud af Butikken. De gaar glad smilende, De har købt efter »Deres egen Smag«. Og »Enhver har jo sin egen Smag«. Og »Om Smag kan man ikke diskutere«. Jeg kender hele Lektien. Men nu, vi gaar saarart — vi diskutere slet ikke, drister jeg mig til at tale lidt til Dem om de andre Kvinders daarlige Smag, og den, bliver vi vidst let enige om, er noget af det værste. De er helt glad ved, at De har faaet det udmærkede Udtryk »Hundede« til Betegnelse af det, »de andre« laver. Vi er altsaa enige, og vi vil nu prøve paa at tale lidt om, hvordan denne rædselsfulde Smag — hos de andre — muligvis kunde blive mindre slem, ja, maaske helt forandres til at blive ærlig og god. Der er kun en Vej! Den personlige Opdragelse, som sker gennem en Søgning og Sammenligning, en planmæssig Opsporende af det, der virker rent, enkelt og ærligt. Det mest beskedne maa man begynde med at søge Skønheden i. De enkleste Mønstre, de færreste — men rene — Farver, helst kun to Farvevirkninger, Tonefarver i beskidt Virkning skal man være imod at vælge!

Men Tegningen — Linievirkningen — det er det vanskeligste at bedømme for den umodne, og det er ogsaa svært at give en skriftlig Ledetraad for Bedømmelsen. Jeg er lige ved at sige: De kan ikke selv lave nogen Tegning, som er daarligere end den, der almindeligvis er at købe i Broderiforretningerne.

Jeg foreslaar da, at De selv prøver at tegne noget. Et Mønster, som skal gentages, noget som til Eksempel skal syes i Kannevas, kan næsten kun blive godt, hvis man holder sig til Benyttelsen af Sort og Hvidt, — den hvide behøver jo ikke at

være helt hvid, og den sorte kan jo ogsaa være mildnet. Det samme gælder, hvis man har en brudt Hvid sammen med en Rød, Grøn (ikke vissengrønt), Blaa, Gul eller Brun. Men ikke gerne mere end en af disse Farver sammen med den hvide eller sorte. Hvidt og sort er neutrale Virkemidler, er man dygtig nok til foruden disse at benytte to rene Farver, bør der af den ene af disse kun anvendes ganske lidt.

Naar jeg advarede mod vissengrønt, er det, fordi den beskidt-gulgrønne Farve er saa uhyre misbrugt, det samme gælder lilla Toner, grønt er tilbøjeligt til at gulne — med Tiden — og i lilla Farver faar den røde eller den blaa Tone let Overvægt, naar saa Farven falmer bliver Virkningen let uheldig.

Saa vender vi tilbage til Tegningen. Naar det ikke gælder en Mønster-virkning men et eller andet Fyldmotiv, noget mere fint, maaske et Motiv, der er taget fra Naturen, tænk da paa, at Bundens Virkning har meget at sige. Noget af det, jeg vil foreslaa som Motiv, er en Krans, den kan godt blive pæn, selv om den er præget af Naivitet, bare den er enkel, d. v. s. med faa Virkemidler af Blomster, Grene eller Blade. Et Rankemotiv i stribet Virkning er ogsaa værd at forsøge, men det mest beskedne er ogsaa her det sikreste. Prøv nu at tegne noget selv! Det er dog saa meget mere værdifuldt at frembringe et Arbejde, som ikke alle og enhver har akkurat Magten til!

Hvis der blandt mine Læsere er nogle, som har — eller faar — med Broderisalg at gøre, og som ønsker at komme i Forbindelse med kultiveret Virksomhed, hvor der frembringes Kompositioner til Broderimønstre, prøv da en Henvendelse til »Tegnes- og Kunstindustriskolen for Kvinder«, Vester Boulevard 10, København. Som Farver og Forhandler af Garn kan jeg anbefale Einer Hansen, Vejle. Han er en Mand, som i sit Fag er en Kunstner, samtidig med at han i det praktiske kan staa inde for sine Farver. I det hele taget synes jeg, at Kvinderne her i Danmark skulde se at blive saa vaagne Samfundsmedlemmer, at de ivrigt søgte Forbindelse med danske Foregangsfolk og Foregangssteder, der hvor

der med Iver arbejdes for, at vort Land kan dygtiggøre sig til Konkurrencen mod Udlandet.

Vi, som hver Dag arbejder herfor, trænger til den Opmuntring og Støtte, som Kvindernes Forstaaelse i saa høj Grad kan yde.

Det er Hjemmene i Danmark, alle vi Danske skal hjælpe hinanden til at kunne opretholde, forbedre og forskønne. Det er Kvinderne, der styrer Hjemmene, det er Kvinderne, der har Ansvar for, at Skønheden dér er den rigtig ægte. »Vær beredt«!

Jens Møller Jensen.

Grete Jacobsen.

I. Stubbekøbing Tropic.

Grønnes (som Vintersæden) det er, hvad vi kunne, skyde Løv, til Vintren kommer, knejse kækt til Trods for Kulden, vokse, visse paa vor Sommer.

Grønnes kun — se det er Sagen — leve med og være vaagen, leve kort Tid eller længe, blot vi lyser op i Taagen.

Endnu en tredie kær Spejder har vi maattet tage Afsked med. Med de 14 Aar var hendes Levetid forbi. Energisk, ivrig som Spejder som i sit Arbejde var Grete; altid ligevægtig glad, aldrig overstadig, men man saa heller aldrig Grete bedrøvet. Og saa taknemlig for Turene, Møderne og den mindste Smule fornøjeligt, vi havde sammen. For os andre har hun lyst op i sin korte Levetid, vi vil mindes hende som en god Kammerat, der med sit kærlige Hjerte var nem at omgaas, og som for os efterlader et Savn og en tom Plads, der ikke kan udfyldes.

Trf.

Smaa Historier om Dyr.

Af afd. Overgartner J. Chr. Jørgensen.

Gamle Overgartner Jens Chr. Jørgensen ved det kongelige Haveselskabs Have er død.

Han var en god Ven af Ungdommen og en god Ven af vort Blad. Nogle af de bedste Ting, der har staaet i det i det sidste Aar, stammede fra hans Haand.

Læs engang hvad vi skrev om ham i Marts Bladet, saa vil I forstaa, at han var en Mand, der var værd at have som Ven.

Her kommer to smaa Historier, som han har givet os. De er ikke Julehistorier, men der er alligevel Jul i dem, for der er en dyb Kærlighed og Godhed gemt i dem, og derfor er de i dybere Kontakt med selve Julens Tanker end mangen Julehistorie med forløren Glimmer og Vatsne.

I.

Snap og Murad.

Snap er kun ganske lille, da han kommer til sit nye Hjem, han er sort og fløjlsblød, og han græder ustandselig og længes efter sin Moder. To Dage senere kommer Murad, han er paa samme Størrelse, han er sortbrun og blød som en Muldvarp. Det er en stor Trøst for den lille Snap, da den nye Legekammerat lægges ned til ham i Kurven med det bløde, duftende Enghø. De drikker af samme Kop og sover den meste Tid. Naar de er vaagne, leger de, eller de slaas; men bliver de borte for hinanden i Høet, græder de lige ynkeligt begge to, og naar de atter mødes, er der stor Gensynsglæde, og de slikker hinanden med deres smaa, rosenrøde Tunger, og Legen eller Slagsmaalet begynder igen.

Da de er blevet saa store, at de kan løbe frit omkring, er de uadskillelige. Snap fører an, og Murad følger trofast efter, og det er utroligt alle de Labanstreger, de kan finde paa, medens de er i den farlige Lømelalder; staar Dørene aabne, farer de gennem Stuerne, klaskende de vaade, smudsige Poter i de hvidskurede Gulve og vælter alt, hvad der staar dem i vejen. Kommer nogen efter dem, lusker de skamfulde og

slukørede ud eller sætter med et vældigt Spring ud gennem et aabentstaaende Vindue, saa Blomsterpotterne ryger langt omkring.

Naar de efter saadan en Tur møder vor Moer, er de fulde af Anger; dybt ulykkelige kommer de krybende for at bede om Forladelse, men naar hun ser dem ligge der foran sig og ser deres gode, bedrøvede Øjne, forsvinder hendes Vrede, og hun stryger med Haanden over deres bløde Hoveder og taler alvorligt og formanende til dem, som man taler til andre Børn.

De udvikler sig hurtigt og bliver to store, pragtfulde Dyr. Snap er den bedste til Hønsejagten og den mest glubske, men Murad er den klogeste og stærkeste, og han kender ikke til Frygt. — Det er to dejlige Hunde, men det er en Ulykke, at de er to; thi naar Jagttiden er forbi, saa fortsætter de paa egen Haand, og da der ikke er meget Vildt, begynder de at jage Katte. Naar Tusmørket kommer, forsvinder de, og de kommer først tilbage ud paa Aftenen, snavsede og forrevne; men da de ligger i Krig med alle Omegnens Hunde, er der ingen, der tænker syndeligt over, hvad det er, de foretager sig. Først da næsten alle Nordmarkens Katte er forsvundne, begynder Mistanken at vaagne, og en skønne Dag gribes de paa fersk Gerning. Ude i Marken er de stødt paa Møllerens store, graa Hankat, og den vilde Jagt gaar over Stok og Sten, og gennem den aabne Dør helt ind i Møllen, og medens Melet staar som en Sky om de kæmpende Dyr, maa Katten lade sit Liv mellem Murads stærke Tænder. Dermed er Mistanken bekræftet, og Gaaden om de forsvundne Katte løst.

Saa er det ogsaa det ved dem, at de ikke kan lide Vagabonder, som der er mange af paa Egnen; ikke alene det, at de griber dem, der kommer ind i Gaarden, og holder dem fast, indtil som Regel vor Moer kommer og befrier dem; men de gaar paa Jagt efter dem oppe paa Landevejen og holder dem fast, indtil andre mere velklædte vejfarende kommer dem til Hjælp.

Med Tiden staar der som en Sky af Skandale om de to forrovne Slagsbrødre, og det bliver nødvendigt af Hensyn til Naboerne at skille dem ad. Anders Peter

sidder ved Sengen hos sin syge Kone, og begge Hundene staar ved Siden af. »Det kan ikke gaa mere med de to Hunde«, siger han, »nu har de igen bidt en Kat ihjel; jeg tror, at jeg sejler over til Skovfoged Hansen med Murad, hvor han kom fra, han vil jo nok være god ved ham«. Murad staar med Hovedet paa Sengekanten; saadan kan han staa i timevis og vente paa et Kærtegn af vor Moers trætte Hænder. »Stakkels Murad«, siger hun, og hun har Taarer i Øjnene. Samme Dag sejler Anders Peter med Murad over Fjorden.

I fire Dage staar Murad i Hundegaarden, men trods al Venlighed og Selskab af andre Hunde, rører den ikke Maden, der sættes ind til den, men giver sig saa fortrivlet hen i Sorg, at Skovfogeden aabner Laagen for den og kalder den ud. Da Murad atter er i Frihed, løber den ned mod Fjorden og saa langt ud i Vandet, som den kan bunde, saa bliver den raadsvild staaende og ser sig om. Et Par Gange svømmer den et Stykke ud, men vender atter tilbage; saa løfter den Hovedet, og dens hjælpeløse Tuden lyder sørgmodigt ud over den spejlblanke Fjord, lidt efter vender den sig og gaar langsomt ind mod Land.

Hvordan den finder den lange Vej uden om den brede, mere end to Mile lange Fjord, er der ingen, der ved, men fjorten Dage efter, at den har forladt Gaarden i Nordmarken, er den atter tilbage i sit gamle Hjem.

Vor Moer sidder ude i Haven i Skyggen under det store Ahornstræ og ser sig undrende omkring, det er første Gang, hun er ude efter sin lange Sygdom, og overvældet af Lyset og den stærke Luft lukker hun Øjnene og sidder og blunder. Da hun atter ser op, ser hun Murad komme ind ad Havelaagen, udsultet, snavset og elendig kommer den tilbage, et Billede paa den dybeste Sorg og Nød. Da den faar Øje paa vor Moer, gaar den hen imod hende, og da den kun er nogle faa Skridt borte, lægger den sig ned og ser paa hende med ængsteligt spørgende Øjne, men da hun bevæget udbryder: »Murad, min stakkels Murad! kryber den paa Bugen helt hen til hende, medens den sagte klynkende ikke tager Øjnene fra hendes Ansigt, og

da hun rækker Hænderne frem og siger: »Min stakkels Murad, kom dog hen til mig«, rejser den sig og lægger Hovedet i hendes Skød. Da hun ser, hvorledes Sorgen og Længslen har plaget den før saa stærke, smukke Hund, brister hun i Graad, og hendes kærlige Hænder glider trøstende over Murads forpinte, trætte Hoved. Saa lægger den sig ned med Hovedet paa hendes Fødder og falder i Søvn, og Hjemmets Fred sænker sig atter helt over det stakkels, dødtrætte Dyr. Vor Moer læner sig tilbage, overvældet af Sindsbevægelse lukker hun Øjnene, mens Taarerne ustandseligt løber ned ad hendes Kinder. Saadan sidder hun, da Børnene, trods strenge Befalinger om at lade hende være i Fred, nærmer sig. Da hun hører dem, smiler hun og siger: »Ja, Børn, Murad er kommet hjem, men han er saa syg og træt, I maa lade ham være i Fred«; og de lægger sig stille rundt om den kære, gamle Legekammerat. Men da Murad aabner Øjnene og slikker de smaa, kærtegnende Børnehænder, kan de ikke holde deres Jubel tilbage. Vor Moer bøjer sig frem og ser ned paa dem, og som hun ser dem ligge der rundt om den kære, gamle Murad, tænker hun: »Mon nogen af dem skal dele hans Skæbne og komme tilbage som ham?« Da Anders Peter kommer ud i Haven og ser Murad mellem de legende Børn, staar han forbavset og ser paa dem uden at tale. Vor Mor ser paa ham og siger stille: »Vi kan ikke mere sende ham bort«. »Nej«, siger han og vender sig, han kan ikke udholde Synet af den dødstrætte, udsultede Hund mellem de glade, lykkelige Børn.

Kort Tid efter, at Murad er kommet hjem, bliver den farligt syg, og en Dag faar den en Strikke om Halsen og bindes til det gamle Kirsebærtræ bag Syrengærden. Anders Peter kommer med Jagtbøssen for at fri den for flere Lidelser; en af hans Jagtkammerater er med. — Anders Peter er aldrig alene, naar han skyder sine ud-tjente Jagthunde. — Han løfter Bøssen og tager Sigte paa den stakkels Murads Hoved, men saa ser den op paa ham med sine syge, bedrøvede Øjne, og langsomt sænker Bøsseløbene sig ned mod Jorden, han rækker Bøssen til Vennen og siger: »Jeg kan ikke, skyd du«. Da Murad er

død, og Snap er alene, er det, som om Livets Alvor bliver den bevidst, og den vogter Hus og Hjem med haardhændet Nidkærlighed, den er uvenlig, men pligtøpfyldende og trofast, over Børnene vaager den med rørende Omhu, medens de er smaa, og er urolig, naar den ikke kan følge dem; mest tryk føler den sig, naar den en varm Sommerdag faar dem samlede inde under de store Syrenbuske, saa lægger de sig til Ro med Snap som Hovedpude, men det bliver ingen rolig Søvn, thi Snap sover altid Rævesøvn, og saasnart der er blot en Høne, der nærmer sig, saa snærrer og knurrer han, og naar Snap knurrer, er det, som var det selve Jorden, der rystede.

Folkene er ene hjemme, Stine holder Bal, og inde under den store Bilæggerovn ligger de to mindste af Børnene sammen med Snap og sover; men lige paa en Gang, som Glæden er størst, og Dansen gaar bedst, bliver der stort Postyr, Ellens Hans vil kysse Stine, og Stine skriger om Hjælp; men i samme Øjeblik ryger Snap ud fra Kakkellovnen, og Hanses højre Arm sidder som i en Skruestik mellem Snaps hvide Tænder; »men Snap dog«, siger Stine, »er du rent af Lave, han gør mig jo ikke noget«, og skamfuld slipper Snap sit gode Tag. Børnene, der er vaagnede, græder af fuld Hals, særlig Stines Kæledreng er utrøstelig, og da Hans tager ham op paa Armen for at tale ham tilrette, bider han ham i Haanden og siger, grædende af Arrigskab: »Du skal lade Stine være«!

Da Snap bliver gammel og syg og halvblind, bliver den bundet til Kirsebærtræet bag Syrenhækken og skudt, som Murad blev det.

II.

Vildkatten.

Da Snap og Murad er færdige med deres Jagtture, er der saa godt som ingen Katte tilbage i Nordmarken; nu er Murad død, og Snap er gammel og halvblind, og de en Gang saa skarpe, hvide Tænder er gule og ømme.

I mange Aar har der ikke været en Kat i Gaarden, men en Dag hen paa Eftersomme-

ren kommer Vildkatten spadserende ind ad Porten; den standser et Øjeblik og ser sig om, saa stikker den den korte Halestump lige i Vejret og gaar med stive Ben og knejsende Hoved ind og tager Gaarden og alt hvad dertil hører, i Besiddelse. Vildkatten er en stor og stærk, sort og hvidbroget Hunkat, men den har kun en ganske kort Halestump tilbage; hvor Resten er henne, fortæller Historien intet om, maaske er den klippet af i en Rævesaks, maaske er den sat overstyr i et Slagsmaal, thi Vildkatten elsker Krig, den er herskesyg og stridslysten, og hvæsende viser den sine hvide Tænder, blot man standser og ser paa den.

Sidder den i den mørke Forstue og venter paa at komme ind i Varmen, farer den til og bider, dersom man kommer den for nær, og har den lagt sig til Hvile foran det varme Komfur, er det kun under megen Hvæsen og stort Postyr, at Pigerne faar Lov at nærme sig. Den er paa Kant med alle, men baade Dyr og Mennesker maa vise den Respekt. Den kræver sin Ret og gør sin Pligt, altid er den paa Jagt, næsten hver Morgen ligger der døde Rotter omkring ved Udhusene som Vidne om dens Aarvaagenhed. Naar Stakkene tages ind, og det særligt hen mod Foraaret vrimler med Mus, saa bærer den sig ikke ad som andre Katte, der straks æder sig saa mætte, at de næsten ikke kan røre sig. Den bliver i Stakken, til det sidste Neg er løftet fra sin Plads, og ingen Mus undslipper dens Opmærksomhed, der er ingen Leg, ingen utidig Spisen under Arbejdet, med et hurtigt Greb med de skarpe Tænder og et Kast med Hovedet er det besørget, og der er Plads til den næste.

Naar Sommeren melder sig, gaar den paa Langfart og kan være borte i flere Uger, og naar den atter kommer hjem, er den mager, tilsølet og forrevet, men stolt og selvbevidst gaar den ind mellem alt det øvrige Smaakræ og indtager sin vante Plads, og saalænge den spiser, tør ingen andre nærme sig.

Den faar flere Killinger, og den værger dem med rørende moderlig Omhu, saa længe de er smaa; da Røgteren en Gang vil jage de halvvoksne Killinger ud af Karlekammeret, springer den op og bider

ham i det ene Ben, og trods drøje Slag af hans Stok, slipper den ikke sit Tag, før den ser, at Killingerne er udenfor Fare. Den gør sig megen Umage for at opdrage sine Børn til nyttige Husdyr, men naar den ser det tarvelige Resultat, behandler den dem med en umaadelig Ringeagt. — Det er dog ikke alene Kattenes Opdragelse, den tager sig af, ogsaa Høns, Ænder og Hunde maa lystre den og opføre sig sømmeligt; Vildkatten hader Vold og Slagsmaal, naar den ikke selv er med. Stiller to langbenede Hanekyllinger sig op og laver til til Slagsmaal, gaar hun med stive Ben og oprejst Halestump hen imod dem, og hjælper det ikke, ryger de alligevel i Hovedet paa hinanden, saa regner der et Uvejr af Lussinger ned over dem, saa de fortumlede farer hver til sin Side.

En Sommerdag, da Vildkatten sidder paa Havegærdet og vadsker sig, bliver der stort Halloj. En af de gamle Ænder, der har gemt sig bort med sine Æg i Tørvehuset, hvor den har ligget og ruget, uden nogen vidste det, kommer, halvdød af Sult, vaklende frem. Da de store Ællinger ser den, falder de over den med stort Spektakel, vælter hende om paa Siden og river og slider i hendes stakkels forpjuskede Fjer; som sædvanlig gaar Katten ind imellem dem for at holde Justits, og Ællingerne slipper deres Offer og skynder sig rappende og skændende ned mod Kæret, kun en af de største bliver tilbage og vil ikke slippe sit Tag i den hvæsende, kraftløse And, men med alle fem skarpe Kløer frem-

me, langer Vildkatten den en paa Siden af Hovedet, saa den triller hen ad Jorden. Da den faar rejst sig, skynder den sig ned mod Kæret, men som om Katten synes, at den er sluppet for let fra sin uforskamede Opførsel, skynder den sig efter den, og gennemprygler den med en voldsom Energi, der gør den stakkels Ælling ganske sanseløs. Da alt atter er i sin rette Orden, gaar Vildkatten tilbage til sin Plads paa Stengærdet og fortsætter sin afbrudte Soignering. Med Hundene fører Vildkatten stadig Krig, men Erfaringen har lært dem, at de helst skal gaa af Vejen. Den gamle Snap, der var for gammel til at lære, gik altid rundt med Rifter paa sin sorte Snude, men den nye Snap gaar klogeligt uden om, naar den møder Vildkatten paa sin Vej. En Efteraarsdag er der kommet en fremmed Hund i Besøg, en stor, brun Høsehund, og da den møder Snap, bliver der Slagsmaal, længe gaar de to Hunde snærende og knurrende rundt om hinanden, før Kampen begynder. Vildkatten sidder paa Trappen og ser ligegyldigt til, men da den ser, at Snap er ved at bukke under, sætter den med et langt Spring hen over Gaarden og op paa Ryggen af den fremmede Hund, hvis Hoved den sønderflænger med sine skarpe Kløer. — Der er dog Forskel paa de fremmede og vore egne, og der skal være Orden i alle Ting.

Da Sommeren kom, gik Vildkatten atter paa Langfart, men den vendte ikke mere tilbage til Gaarden i Nordmarken.

Hvad der er værd at læse!

Musse Gjedde: »Den blaa Pige«. (Chr. Erichsens Forlag).

En spændende og romantisk Bog om en hensrivende, lille, ung Pige, der er hjertensgod og lidt naiv, men trods dette alligevel bruger sin sunde Fornuft paa de rette Steder. Hun stilles virkningsfuldt op mod sin verdenskløge Kusine, der mener at lægge de unge Mænd for sine Fødder, men alligevel ikke opnaar det, hun vil, fordi hun mangler det gode Sind.

Skikkelserne i Bogen er tegnet med megen Sikkerhed, og Handlingen er flettet sammen paa en ud-

mærket Maade, saa det er en Bog, enhver ung Pige kan glæde sig over at læse.

Anna Baadsgaard: »Jyttes Oplevelser«. (Chr. Erichsens Forlag).

En lille, enkel og fin Bog uden noget Forsøg paa det store Sving, men ægte helt igennem. Anna Baadsgaard har en velgørende Kultur og Sikkerhed over sine Skildringer, man er i godt Selskab, naar man læser hendes Bøger.

»Jyttes Oplevelser« er en Bog for de ganske unge, for Børnene, og for dem er den ikke alene en Bog,

der morer, men tillige en Bog, der kan lære dem et og andet, som godt er.

Anna Baadsgaard: »Gartnerens Børn«.
(Chr. Erichsens Forlag).

Ogsaa denne Bog er en, der egner sig bedst for de ganske unge. Den er mere udarbejdet end den forannævnte, og af adskillig mere psykologisk Interesse. Man finder en Række Skikkelser deri, der er tegnet med en paa engang nansom og sikker Streg. Handlingen er ganske jævnt løbende, Spænding finder man ikke, men Hygge, gode Tanker og Ord.

Et Par raske Spejderdrenge vinder ganske ens Hjerter, og det bliver ogsaa dem, der til sidst sætter Sving i Handlingen, men — den Indvending maa dog gøres i et Pigespejderblad — hvorfor skal mon Pigespejderbevægelsen sættes i Skygge i denne Bog. Den faar et Par energiske Hip. Det kan vi ikke lide, selv om vi ellers finder Bogen god (omend en Smule for lang).

Else Kock: »Gamle, danske Korsstingsmønstre«.
(Levin & Munksgaards Forlag).

Naar I — Spejdere — har læst Direktør Arkitekt Jens Møller-Jensens Artikel i dette Blad om »Haandarbejder«, som man kan købe dem i Tusindvis uden rene Linier og Farver og uden en eneste værdifuld Ide, saa vil jeg antage, at en Del af Jer staar raadvilde og spørger: Hvor skal vi da faa Hjælp og Ideer til noget, der er godt? Jeg vil svare: I denne Bog. Den viser en Række gamle, uhyre primitive, men morsomme og rene Motiver, som man kan arbejde ud fra. Den er god, hvis man har Interesse nok for sin Smag, til at man vil gøre et Arbejde for at udvikle den.

Har I mon det!

»Handbok för flickscouter« og »Sånbok« er udgivet af Sveriges Flickers Scoutförbund.

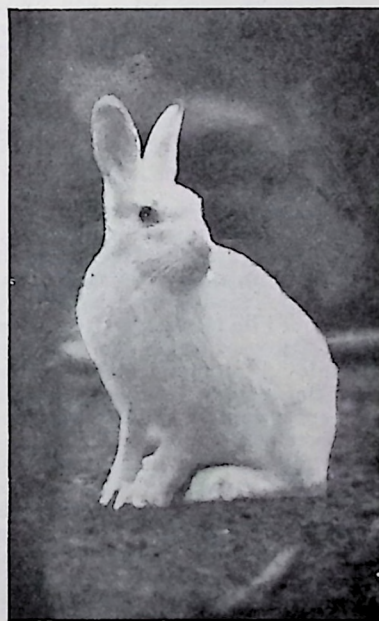
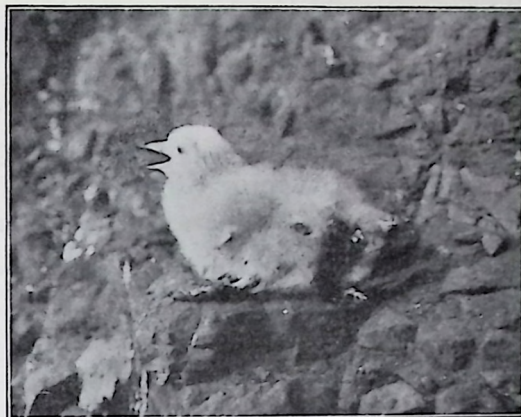
Begge Bøgerne er fremragende i sin Slags paa Grund af den Orden og Grundighed, der præger dem. Haandbogens Format som Lommebog er fortræffelig. Vi ønsker vore svenske Kolleger til Lykke med begge de smukke Bøger.

Ragnar Spärck: »Nordens Dyreverden«.
(Henrik Koppels Forlag).

Hvis nogle af Jer for Alvor interesserer sig for Dyr, saa er dette et Værk, som I bør ønske Jer. Det er ikke nogen Dyreroman eller nogen Samling Dyrefortællinger, det er et rigtigt naturhistorisk Værk, der baade fortæller om, hvor man kan finde de forskellige Dyrearter, og hvordan de lever. Man kan faa ordentlig og grundig Besked om »De nordiske Haves Dyreverden« (og den ser efter de talrige glimrende Illustrationer spændende og uhyggelig ud), om »Menneskets og Husdyrenes Snyltere«, »Bolgens Dyreverden« (alt fra Væggetøj

til Dødningeure) og Livet, der rører sig i Løvs-koven og Naaleskoven, paa Heden og i Klitten.

I kan tro, at det er en dejlig Bog for den, hvis store Glæde det er at strejfe om i Naturen.

Her kan I se to af de hundredevis af Illustrationer. Det ene viser en Stormfuglunge, der er vred over at blive forstyrret og derfor er i Begreb med at »spytte Tran«. Det andet er en Nordhare i Vinterdragt.

Nanni Presskorn Thygesen: »Dyrlægens Lisbeth«.
(Jespersen & Pio).

En Ungpige bog for de lidt mere voksne. I sin Psykologi ægte nok, selv om det glipper af og til. Bogen rummer to fortræffelige Sandheder. Den første er denne: at en ung Pige med en almindelig sund Forstand uden særlig Begavelse ikke bør paa-

begynde et Studium efter sin Studentereksamen, det glipper bare og bereder Ydmygelser og Skuffelser. Den anden er denne: man kan nu engang ikke lave sin Natur om. Er man lidt genert og tilbageholden, saa skal man ikke prøve at klistre en friskfyragtig Maske paa. Det mislykkes bare, saa man kommer i Modstrid med sit eget indre Væsen og med andre Mennesker.

Bogen er god nok, men mangler — ligesom Hovedpersonen — lidt af det rigtige Humør.

F. Nietlispach og Ingeborg Møller: »200 Middage«. (Henrik Koppels Forlag).

Hvis I har nogen Interesse for den meget morsomme Kunst, (der for Resten er ved at blive i høj Grad moderne), at lave Mad, spændende Mad, saa er denne Bog lige en Lækkerbidsken for Jer. Den er en Kogebog paa en ny Maade, for det første fordi den bringer nogle vidunderlige Farvebilleder af Retter og deres Anretning, for det andet, fordi Stoffet er ordnet saa morsomt og praktisk, og endelig fordi den giver nogle kortfattede men ypperlige Vink om Madhygiejne.

Og saa garanterer jeg for, at I kan finde Ting i den, som næppe før er serveret i Jeres nærmeste Omgivelser. Jeg har selv allerede lavet et Par »Overraskelser« efter den, og de var tilmed saa let lavede. Det var Ideerne, der skulde til.

Caja Rude: »Marie Louise og Jørgen«. (Jespersens og Pios Forlag).

Endelig en Ungpige bog — eller rettere en Bog for unge Piger — der er noget helt for sig. Den er skrevet saa ærligt, lige ud af Livet, saa usminket, som Bøger ellers kun er det for de voksne. Den handler om en lille Haandværkerdatter i Provinsen, der vokser op i et lille men godt Hjem. Forældrene giver hende Chansen til gennem Skolegangen i Byens fine Skole at naa op i et højere Samfundslag, men taber ingensinde deres Stolthed som ærlige og stræbsomme Borgere af solid Rod. Denne Rygrad overfor meget af det, som inderst inde intet er, men som bare glimrer, gaar igen hos Marie Louise og bærer hende frelst over de Skær, som et Par af Veninderne strander paa. Der er intet skjult i denne Bog. Alt behandles naturligt og aabent. Det spirende Kærlighedsforhold mellem de ganske unge belyses baade i sin sarte Finhed og i sin Skævhed, naar det faar Lov til at udarte. Det er en god Bog, en alvorlig Bog og en Bog, som baade Mor og Datter vil lære noget af at læse.

Bengt Berg: »Den sælsomme Ø«. (Jespersen & Pio).

Kender I Bengt Bergs Bøger? Hvis I gør det, saa ved I, at man er i godt Selskab, naar man er sammen med ham og hører ham berette om sine Dyrestudier.

Bengt Berg er en svensk Forfatter eller rettere sagt svensk Kunstner, for han er ikke Forfatter alene, han er Kunstner paa et Omraade til, nemlig paa Fotografiens, Dyrefotografiens, Omraade. Det er noget saa spændende i hans Bøger at læse om,

hvordan han med al sin Opfindsomhed og med en uendelig Taalmodighed lister sig ind paa Livet af Dyrene og tager sine pragtfulde Billeder af dem. Han elsker hvert vildtlevende Dyr (læs blot hans tidligere henrivende Bog: »Min Ven Fjældpiberen«, og det er som den Kærlighed giver sig synlig til Kende i hans Billeder.

I »Den sælsomme Ø« fortæller han om et Sommerhalvaars Ophold paa de to smaa ubeboede Klippeøer, der ligger langt oppe i Østersøen, Store og lille Karlsø, og er saa forladte i deres hav- og vindomsuste Ensomhed, saa de bliver en lille Freds-verden for sig selv for Skarer af Søfugle og enkelte andre Dyr. I kender dem sikkert fra Faarehistorien i Selma Lagerlöfs »Niels Holgerssens Rejse«, den Historie suppleres her. Vidunderligt beretter Bengt Berg om Maagernes Liv, om sin lille Ven til en Hareunge, »den var der hver Dag og tilsidst blev vi kendt med hinanden«, om Sælen, der nødig vil fotograferes, men en Dag uafvidende bliver nappet alligevel, da Manden staar i Vand til Maven, og om Edderfuglen, Hunnen, der bare er Moder og blæser Fotografiapparatet en lang March, det kan gerne knipse, alt det det vil, naar det bare ikke slaar Æggene itu, mens Hannerne er umulige at komme paa »Skud«, indtil en udstoppet gammel Edderhun stilles op til Løkkemad, og Frierne viser sig. »At hun var mølædt, har han vel ikke mærket, eller han har som Kavalier ikke villet lade sig mærke med det. Selv efter at han i flere Minutter forgæves havde kroet sig for hende, uden at belønnes med andet end den mest haardnakke Tavshed, mærkede han ingenting, men lagde sig kun lidt forpustet til Hvile paa sin brede Bug og betragtede hende henrykt«. Og der blev han foreviget, sammen med fire andre, der laa i Kreds om den mølædte. Et kosteligt Billede.

En dejlig Bog.

J. M. Willer.

.....
Sjællands Division. Oktober 1930.

Roskilde: 2 Tropsture, Ptr.arbejdet genoptaget.

Sorø: Ptr.tur til Bromme. Træner til Sygeplejemrk.

Nykøbing: 2 Tropsture, 1 Førermøde.

Korsør: 1 Tropstur, 1 Førermøde. Træner til I. Kl. Sygeplejemrk.

Hillerød: Deltager i Drengesp. Fødselsdagsfest. Marchtur til Nøddebo.

Frederiksværk: Træner til Prøverne.

Slagelse: Træner til Prøverne og arbejder med Husflid til Husflidsfondet.

Til Tropsførerne!

Rapport over Maanedens Arbejde skal sendes til mig inden den 2. i hver Maaned.

Ida Thorbek,
Divisionschef.

Ovenstaaende Rapport kom forsent til Oktober-Bladet.

Paa Grund af, at Bladet gaar i Trykken, inden Novbr.-Rapporterne indløber til Divisionscheferne, kommer disse Rapporter først i Januar-Bladet.

.....
Depotet er lukket

fra 21. Decbr. —30 til 6. Jan. —31 incl.

G. Geertsens

Kafe og Konditori,
Hillerød,
bringes i velvillig Erindring
Telf. 784. Hrb. G. Geertsen.

I Hillerød

findes det smukkeste
Udvalg i Kjoler hos

C. B. Simonsen.
Telf. 237.

Guld, Sølv, Prima Plet.
Største Udvalg, billigste Priser

C. J. Berg,
Guldsm. Telf. 292.
Roskilde.

J. P. Jensen,

Skotøjsforretning — Skomagergade 5,
Roskilde.

Lager af alt Læder og
Gummivarefodtøj.

Reparationer udføres. Tlf. 409

Spejderne køber det rigtige Fodtøj
hos

F. C. Geertsen, Telf. 165,
Sorø.

Johannes Høyers

Tlf. 401. Bageri, Tlf. 401.

Slagelse.

Spejdere køber
bedst og billigst

i Trikotagehuset

Vald. Poulsen, Roseng.
Slagelse. Telf. 223.

Spejdere køber det rigtige
Fodtøj hos

R. A. Sørensen,
Løvegade 5. Telf. 529.
Slagelse.

Sølv-Pokaler,

Sports-Medailler,

Forlovelsesringe.

Fritz Heimbürger,

Købmagergade 63/65

Den bedste Sko

til den billigste Pris
faar De nu ligegodt i
„Skotøjsbørsen“,
I. P. Olsen, Holmbladsgade 25.

„Thor“ Holmblads-
gade 59.

Alt i Manufaktur og Trikotage.

Sportsstrømper, Lumber-Jack.

Mod Annoncen fradrages 5 %
paa de i Forvejen billige Priser.
„THOR“, Holmbladsgade 59.

P. Kjøhlholms

Skotøjsforretning og
Elektr. Reparatonsværksted

Amagerbrogade 39.

Telf. Amg. 731 y.

Jenny Blach.

Damelingeri og Trikotage.

Amagerbrogade 72.

Telf. Amg. 4065.

Den elektriske Skomager.

Bedste Udvalg i Hjemmefodtøj.
Reparerer: hurtigt, solidt, billigt.

Christianshavns Torv 2.
Telefon: Amager 4896 y.

Strandvejens Messe,

Strandvej 9. Ryvang 2338.

Alt i
Manufaktur og Trikotage.

Nørrebro.

P. M. Bachs Eftf.

M. Hjuler,
Nørrebrogade 104,
Guldsm.

Stort Udvalg i Forlovelsesringe
samt Fest- og Brudegaver.

Det lille Skotøjsmagasin,

F. Elmstrøm,
har altid Nyheder.
Altid bedst. — Altid billigst.
Heinegade 4.

Gamle Smykker

efterses og repareres
Guldsm. Gyldenløvesgade 2
forretningen (ved Apotheke)

1. Kl. Reparationer. Bryllups- & Festgaver
Forlovelsesringe. Poul Andersen,
Juvelør og Guldsm.

Vesterbro.

De køber bedst og billigst i

Strømpemagasinet,

Enghavevej 51. Tlf. Vester 2041 V.

Stort Udvalg i
Strømper, Sokker, Handsker og Kraver.
Specialforretning — derfor billigst.

Lingeri,

Trikotage og Manufaktur
bedst og billigst.

A. Mygind.

Telf. Vester 589 y. Vodroffsvej 19.

Haandarbejds-Magasin,

Gothersgade 33, Kælderen.
Vester Farimagsgade, Butik 5.
Bedst og billigst.

E. K. Petersen.

10 % mod Annoncens Aflevering.

For Piger og Drenge anbefales
Ulsters, Admiralfrakker, Kaaber i Klæde,
Duvetine og Tweed, Matrosdragter,
Lumbers, Blusliv, Kjoler samt Hatter
og Underbeklædning
til meget rimelige Priser. Spejdere 5 %.

C. Willumsen, Købmagergade 49
(skraas for Rundetaarn).

Aflæg vort Magasin et Besøg, og De vil finde et righoldigt Udvalg af
 Damekonfektion, Pelskonfektion, Kjoler, samt Overtøj og Kjoler til Piger. Rimelige Priser.

THORKILD HANSEN

AMAGERBROGADE 49.

Frantz Hingelberg,

Guldsmed,
 St. Torv 5, Aarhus.

„Special“

Brunsg. 39. Telf. 6614.
 Bedste Kvaliteter i Strømper
 og al Slags Dame-Undertøj
 til smaa, populære Priser.

C. F. Lassen,

Guldsmedegade 33. Telf. 2480.
 Gode Manufakturvarer,
 mindste Priser
 Lotteriets Leverandør.
 Aarhus.

R. Porse's Efterflg.

v. Clement I. Christensen,
 Middelfart.
 Konfektion — Kjoler
 — altid de sidste Nyheder. —

C. Lundstrøm,

Bageri og Konditori,
 Middelfart. — Telf. 180.

Alfred Pedersens

Konditori,
 Middelfart. — Telf. 248.

Café Løkken,
Konditori,

Sønderborg. Telf. 733.

Fotohuset,

Peter Kock jun.,
Sønderborg.
 — Perlegade 25. —

K. Grimstrup,

Guldsmed, Urmager og Optiker.
 Raadhusgade 14
 Tlf. 707 Sønderborg. Tlf. 707

Alt til

Amatør-
fotografering faas hos
 Ejnar Dolsts Boghdl., Lemvig.

Toft Nielsen & Matthesen,

Lemvig.
 Manufaktur, Herreekviperi
 Trikotage og Smaating.

Lemvig Skotøjsmagasin,

Telf. 116. Jacob Holm & Søn. Telf. 116.
 Største Udvalg i
 Spejderfodtøj.

Mindste Priser.

Den bedste Sko

til den billigste Pris
 faar De nu ligegodt i
 „Skotøjsbørsen“,
 O. Mortensen, Jægersborg Allé 24.

C. A. Petersen,

Østerbrogade 84.
 Stort og smukt Udvalg i
Børne-Konfektion.

Chr. Dalgaard,
Juveler og Guldsmed.

Telf. Nr. 239.
 Kongensgade 48, Esbjerg.

Isenkræmmer
Ramsing

Viborg,
 er altid den billigste.
 Hus overfor Kreditforeningen.

Manufakturvarer
 køber De godt og billigt hos

Andreas Andersen,
 Mathiasgade, Viborg.
 Telf. 497.

Køb hos Annoncørerne.

Redaktør: Fru Johanne Marie Willer, Lindealle 4, Horsens. (Hertil alt angaaende Indhold. Artikler til Bladet modtages helst inden den 27., dog kan mindre Ting modtages lige til den 4. Redaktionen slutter altid den 5. Bladet udgaar den 15.)

Redaktionssekretær Frk. Annasofie Elmquist, C. F. Ridsvej 101 B. København F.
 Administration: Fru Inger Ehler-Møller, Sundvej 59, Horsens. Giro 12621. (Hertil alle Pengesendelser og Klager over manglende Blade m. m.)

Ekspedition og Tryk: F. Schur & Co., Horsens. Afleveret til Postvæsenet den 8. Decbr. 1930.